

ved Undergrundsloven — Ordføreren selv havde altid, maaske mest følelsesmæssigt, været imod den Ordning, man her havde indladt sig paa —, og da det nu havde vist sig, at Koncessionshaveren gennem Salg af Aktierne faktisk kunde lade Bevillingen gaa over til andre, nærrede de Konservative den Opfattelse, at Staten burde søge at komme ud af dette Forhold, hvis det overhovedet var muligt. De erkendte, at der var begaaet Fejl fra Rigsdagens Side, og var villige til at tage Medansvar, hvor Grundlag herfor var til Stede, ligesom de var parate til at bevilge Midler, hvor dette maatte være nødvendigt.

Statsministeren skulde gerne erkende, at det vilde have været tillokkende for Regeringen, hvis det forelagte Forslag var blevet fremsat, da Sagen første Gang behandlede; men han troede ikke, at det nu, da der i Henhold til Loven var truffet andre Foranstaltninger, vilde være tillokkende at optage et Arbejde for at komme ud af de Forhold, der er etableret paa Lovens Grund. Den Vej, man fulgte i 1932, var formentlig den Gang den eneste fremkommelige, hvis man vilde en Løsning af Problemet: Der var hverken hos Lovgivningsmagten eller Regeringen eller hos den private Kapital nogen Interesse for at gaa ind i et saadant Chancearbejde. I Henhold til Loven af 1932 blev der saa givet Eneretsbevilling til Efterforskning og eventuel Indvinding af Raastoffer i Undergrunden, og Staten kunde fornuftigvis ikke ved en ny Lov tilsidesætte denne Lov og den derpaa hvilende Eneretsbevilling. Naar Bevillingen var givet til et Aktieselskab — og det havde Rigsdagens Undergrundsudvalg ikke haft noget at indvende imod —, maatte man ogsaa tage Konsekvensen heraf, og Statsministeriets Stilling paa dette Punkt var taget efter Konference med Kammeradvokaten. Den nye Ledelse syntes i øvrigt at have lagt an paa en mere systematisk planlagt og gennemført Undersøgelse, og alle Forhandlinger om Fremgangsmaaden og om Kontrollen dermed var foregaaet særdeles let og behageligt. Selskabets Forhold til de danske videnskabelige Institutter var nu ogsaa blevet bedre, end Tilfældet oprindeligt var. — I Statsministerens Udtalelser skulde i og for sig ikke ligge en Afvisning af Tanken om at gaa over paa det af Forslagsstillerne anbefalede Grundlag, forudsat at man vilde stille de fornødne Midler til Raadighed, men Ministeren havde dog ment at burde fremhæve, at let at løbe til blev det utvivlsomt ikke.

Vilhelm Rasmussen (S.) betragtede Forslaget som fuldkommen overflødig; saaledes som det var formet, gik det kun ud paa, at Staten ganske gratis skulde »give sig til at foretage en kostbar, omfattende Undersøgelse til Støtte for det amerikanske Selskab, som har Statens Tilsagn om, at det maa